

## 4. DAĻA

### KOMUNISTISKĀ PARTIJA IR SPĒKS, KAS NOSTĀJIES PRET VISUMU

#### Priekšvārds

Ķīnieši īpašu vērību velta Dao jeb Ceļam. Senatnē tirāniskus imperatorus mēdza saukt par “nesaprātīgiem imperatoriem bez Dao”. Jebkura rīcība, kas neatbilda vispārpieņemtiem morāles standartiem, kurus ķīnieši apzīmēja ar diviem jēdzieniem “Dao” un “De”, kas nozīmē “Ceļš” un “Tikums”, tika saukta par rīcību, kas “neseko Dao principiem”. Pat tad, kad zemnieki sacēlās, viņi gāja zem karoga “rīkojamies pēc Dao, Debesu vārdā”. Lao Dzi\*<sup>1</sup> ir teicis: “Pastāv kāda noslēpumaina un pilnīga lieta, kas radīta vēl pirms Debesīm un Zemes. Tā ir klusa, bezveidīga, pilnīga un mūžam nemainīga. Vienmēr un visur esoša, kā pati pilnība, tā ir visu lietu māte. Man nav zināms tās vārds, apzīmēju to ar hieroglifu Dao.” Tas vedina domāt, ka pasaule ir cēlusies no Dao.

Pēdējā gadu simtenī kā zibens spēriens uzradās komunisma rēgs, izveidojot spēku, kas nostājies pret dabu un cilvēcību, nodarot bezgalīgas ciešanas un postu. Šis spēks ir novedis cilvēces civilizāciju līdz iznīcības robežai. Tā neskaitāmās pret Dao pastrādātās nekrietnības vērstas tieši pret Debesīm un Zemi, padarot to par ārkārtīgi ļaunu spēku, kas nostājies pret Visumu.

“Cilvēks seko zemei, zeme seko debesīm, debesis seko Dao, Dao seko tam, kas ir dabiski.”\*<sup>2</sup> Ķīnieši kopš senseniem laikiem tic, ka Debesis un cilvēki ir vienoti, un godā šo principu. Cilvēce saplūst ar Debesīm un Zemi, pastāv saistībā viens uz otru. Debesu Dao paliek nemainīgs, tas virzās likumsakarīgi; Zeme seko Debesu laikiem (ir stingri noteikti

---

<sup>1</sup> Lao Dzi – ķīniešu filozofs, Ķīnā tradicionāli tiek uzskatīts, ka viņš dzīvojis 6. gs. p.m.ē., bet daudzi mūsdienu zinātnieki uzskata, ka viņš, iespējams, dzīvojis aptuveni ap 4. gs. p.m.ē.

Tiek uzskatīts par Dao De dzjin – Daoisma galvenās grāmatas autoru.

<sup>2</sup> Dao De dzjin, 25. nodaļa.

četri gadalaiki); cilvēki izjūt cieņu pret Debesīm un Zemi, pateicas par to dāsnumu un prot novērtēt sniegto laimi. Tāds ir “Debesu noteiktā laika, Zemes labklājības un cilvēku saskaņas”<sup>\*3</sup> princips. Ķīniešu domāšanas veidu, astronomiju, ģeogrāfiju, kalendāru, medicīnu, literatūru un pat sabiedrības struktūru – it visu caurauž šie principi.

Turpretim komunistiskā partija, propagandējot principu “cilvēks noteikti uzvarēs Debesis” un “cīņas filozofiju”, patiesībā noniecina Debesis, Zemi un Dabu. Mao Dzeduns ir teicis: “Cīņa ar Debesīm sniedz nebeidzamu prieku, cīņa ar Zemi sniedz nebeidzamu prieku, cīņa ar cilvēkiem sniedz nebeidzamu prieku.” Var jau būt, ka komunistiskā partija, sekojot šiem principiem, arī guvusi patiesu prieku, tomēr tautai nācies par to sāpīgi samaksāt.

## **1. Cīņa ar cilvēkiem un cilvēka dabas iznīcināšana**

### **1.1. Labā un ļaunā jēdzienu samainīšana vietām iznīcina cilvēci**

Sākotnēji cilvēkam piemīt noteiktas cilvēciskas īpašības, un tikai pēc tam viņš iegūst īpašības, kas nosaka viņu kā sociālu būtni. “Kad cilvēks tika radīts, viņš pēc dabas bija labestīgs”<sup>\*4</sup> un “katram cilvēkam piemīt līdzcietība.”<sup>\*5</sup> Daudzas normas, vadoties pēc kurām atšķirt godīgu no negodīga, labestīgu no ļauna, cilvēki ir atnesuši sev līdzī piedzimstot. Bet komunistiskā partija raugās uz cilvēku kā uz dzīvnieku vai pat kā uz mašīnu. Neatkarīgi no tā, vai runa ir par buržuāziju vai proletariātu, uz visiem partija raugās kā uz materiālu spēku.

Partijas mērķis ir valdīt pār cilvēkiem, pakāpeniski pārveidojot tos par revolucionāriem rīklurāvējiem un nemierniekiem. Marks rakstīja: “Lai uzveiktu materiālos spēkus, arī nepieciešami materiālie spēki” un “Ja teorija pārvalda masas, tad tā iegūst materiālu spēku.” Viņš uzskatīja, ka “visa cilvēces vēsture nav nekas cits kā nepārtraukta cilvēces pārveidošana”, “cilvēcei raksturīgs sadalījums šķirās”<sup>\*6</sup>. Viņš uzskatīja, ka tādu iedzimtu īpašību vispār nav, ka viss ir vides produkts un ka visi ir “sabiedriski cilvēki”, un uzstājās pret Feiebaha “antropoloģisma” teoriju.

<sup>3</sup> Mendzi 2. grāmata.

<sup>4</sup> Tradicionāls ķīniešu teksts elementārai audzināšanai Saņ Dzi dzin.

<sup>5</sup> Mendzi 6. grāmata.

<sup>6</sup> Kārlis Marks “Kritika par Hēgeļa “Tiesību filozofiju””.

Ļeņins ir teicis: “Marksisms darbaļaužu šķiras vidē nevar rasties pats no sevis, to nepieciešams ieviest no ārpuses.” Ļeņins daudz laika veltījis pārdomām, tomēr nespēja pārliecināt darbaļaudis pāriet no ekonomiskas cīņas uz politisku cīņu par varas sagrābšanu. Tādēļ viņš lika cerības uz Pavlova ar Nobela prēmiju apbalvoto teoriju par nosacījuma refleksu. Ļeņins ir teicis, ka šī teorija ir “ļoti nozīmīga visas pasaules darbaļaužu šķirai”. Trockis<sup>7</sup> cerēja, ka nosacījuma reflekss spēs mainīt cilvēku ne tikai psiholoģiski, bet arī fiziski. Gluži kā suns, kurš izdzirdējis zvanu uz barošanu, sāk siekaloties, tāpat arī kareivis, izdzirdējis šāvienus, metas cīņā un komunistiskās partijas labā ziedo savu dzīvību.

Kopš seniem laikiem ļaudis uzskata, ka, pieliekot pūles un pacenšoties, var saņemt atalgojumu. Cilvēki uzskatīja, ka darba mīlestība ienes dzīvē labklājību, ka tikai ēst, slinkot, nestrādāt un saņemt par to atalgojumu ir netikumīgi. Pēc tam, kad komunistiskā partija gluži kā epidēmija bija izplatījusies pa visu Ķīnu, sabiedrībā esošie huligāni un slaisti, komunistiskās partijas iedvesmoti, metās dalīt zemi, atsavināt īpašumus, pazemot vīriešus un sievietes, turklāt tas viss bija kļuvis par likumīgu rīcību.

Visiem zināms, ka cienīt vecākus cilvēkus un rūpēties par jaunākajiem – tas ir labi, ka necienīt skolotājus – tas ir slikti. Agrākos laikos konfūcisma izglītība bija sadalīta divos posmos: Sjao sjue – Mazā mācība un Da sjue – Lielā mācība. Bērnus līdz 15 gadiem audzināja saskaņā ar Mazo mācību, viņiem mācīja personisko higiēnu, laipnu izturēšanos, pareizu izrunu, uzvedības normas utt. Lielajā mācībā nopietnu vērību veltīja tikumībai un Dao apgūšanai<sup>8</sup>. Kad ĶKP īstenoja kampaņu, kuras laikā tika kritizēts Liņ Biao<sup>9</sup> un Konfūcijs, kā arī cieņa pret skolotāju un

---

<sup>7</sup> Ļevis Trockis (Bronšteins) (1879.-1940.), krievu komunistiskais teorētiķis un militārais līderis, krievu Sarkanās Armijas dibinātājs. 1940. gada 22. augustā Mehiko pilsētā viņu nogalināja Staļina aģenti.

<sup>8</sup> Saskaņā ar Džusji (1130.-1200.), Sun dinastijas valdīšanas laika neokonfūcisma zinātnieka, izteicieniem, Mazajā mācībā lielu vērību velta labai uzvedībai, un Lielajā mācībā tiek izklāstīti šīs labās uzvedības pamatā esošie principi.

<sup>9</sup> Liņ Biao (1907.-1971.), viens no vecākajiem ĶKP līderiem, bijis Mao Dzeduna vadītā ĶKP Politbiroja loceklis, vicepriekšsēdētājs (1958.) un Aizsardzības ministrs (1959.). Liņ tiek uzskatīts par Ķīnas Lielās kultūras revolūcijas arhitektu. 1966. gadā tika uzskatīts par Mao pēcteci, bet 1970. gadā tika izraidīts. Jūtot tuvojamies krahui, Liņ, kā tiek ziņots, ticis iesaistīts apvērsuma mēģinājumā, un tiklīdz par savvērestību kļuva zināms, mēģināja bēgt uz PSRS. Mēģinājumā aizbēgt no tiesu darbiem viņa līdmašīna virs Mongolijas avarēja, kā rezultātā Liņ gāja bojā.

stingrība audzināšanā, komunistiskā partija no jaunās paaudzes apziņas izdzēsa visas tikumības normas.

Senatnē mēdza teikt: “Ja cilvēks kaut tikai vienu dienu ir bijis mans skolotājs, man visu mūžu jāciena viņu kā savu tēvu.”

1966. gada 5. augustā Pekinas pedagoģiskai universitātei pievienotās meiteņu vidusskolas skolnieces uzlika skolotājam Bianai Džunjuņai galvā papīra tūtu, aplēja viņu ar tinti, vadāja pa ielām atkritumu tvertņu rīboņas pavadībā, uzkāra viņai kaklā apkaunojošu melnu tāfeli, piespieda tupēt uz ceļiem, sīta ar naglotām nūjām, lēja viņai virsū verdošu ūdeni utt. Šādi nīrgājoties, skolotāja tika nomocīta līdz nāvei. Šīs pašas skolas studentes piespieda skolas direktori daudzīt pa sasistu bļodu un saukt: “Es esmu govs, sātans, čūska, dievs.” Lai pazemotu, viņai nodzina matus. No saņemtajiem sitieniem sievietes galva asiņoja. Tad studentes nogāza viņu zemē un lika rāpot.

Cilvēki uzskata, ka tīrība – tas ir labi, bet netīrība – slikti. Bet ķīniešu komunistiskā partija propagandē sekojošo: “Notraipīt ķermenī ar netīrumiem, noberzt rokas līdz tulznām”, “rokām jābūt melnām, kājām nosmērētām ar govs mēsliem”<sup>\*10</sup>. Tikai tādiem cilvēkiem ir “sarkanas” domas, tikai tādi var stāties augstskolās, iestāties komunistiskajā partijā, saņemt amata paaugstinājumu, būt par “sarkaniem” komunistiskās partijas turpinātājiem.

Cilvēce var virzīties uz priekšu, pateicoties zināšanu uzkrāšanai. Tomēr komunistiskās partijas vadībā zināšanas kļuvušas par kaut ko nosodāmu. Inteliģentus klasificēja par “smirdīgajiem Laodzju (devītajiem)” – viszemāko no deviņām kategorijām. Cilvēkiem ar zināšanām nācās mācīties pie tādiem, kuriem šo zināšanu nebija. Inteliģents tikai tad varēja tikt atzīts par cilvēku, kad viņu pāraudzināja visnabadzīgākie zemnieki. Pāraudzināšanai inteliģentus-pasniedzējus no Pekinas Cjinhua universitātes nosūtīja uz Lijudžou, Dzjansji provinces Naņčanas pilsētā. Tur bija tik ļoti izplatījusies šistosomiāzes<sup>\*11</sup> slimība, ka darba nometnēm nācās pārcelties uz citu vietu. Tiklīdz pasniedzēji sāka lietot upes

<sup>10</sup> No Mao “Sarunas Jaunās forumā par literatūru un mākslu” (1942.).

<sup>11</sup> Šistosomiāze – slimība, ko izraisa parazitiski tārpi. Inficēties iespējams, saskaroties ar piesārņotu dzeramo ūdeni. Biežāk sastopamie simptomi – drudzis, drebuļi, klepus, stipras sāpes. Nopietnākos gadījumos slimība var izraisīt bojājumus aknās, zarnu traktā, plaušās un urīnpūslī; retos gadījumos lēkmes, paralīzi vai muguras smadzeņu iekaisumu.

ūdeni, viņi tūlīt inficējās. Daudziem parādījās tādas saslimšanas kā parazitiskā aknu ciroze, aknu tūska, daudzi zaudēja spēju strādāt un dzīvot.

Kampučijas komunistiskā partija (Sarkanie khmeri), Džou Enlai kūdīta, vajāja inteligentus vēl ļaunāk. Neatkarīgi domājošos bija nepieciešams pāraudzināt, iznīcināt garīgi un fiziski. No 1975. līdz 1978. gadam ceturtā daļa Kampučijas iedzīvotāju aizgāja bojā. Daudzi nevarēja izbēgt no nāves tikai tādēļ, ka sejā tiem bija briļļu ietvaru atstāti nospiedumi.

1975. gadā, kad uzvarēja Kampučijas komunistiskā partija, Polpots sāka celt sociālismu – “paradīzi zemes virsū”, kur nepastāv šķiru nevienlīdzība, nav nekādas atšķirības starp pilsētu un laukiem, nav naudas, nav tirdzniecības. Galu galā ģimenes izira, tika izveidotas vīriešu darba nometnes un sieviešu darba nometnes, ļaudis bija spiesti strādāt, kopīgi ēda no liela katla, visi nēsāja vienādu revolūcijas laika apģērbu vai militāru formu. Laulātajiem bija atļauts tikties tikai reizi nedēļā pēc īpašas atļaujas saņemšanas.

Komunistiskā partija pazīstama ar to, ka nebaidās Debesu, nebaidās Zemes, neprātīgi vēlas pārveidot Debesis un Zemi. Tas viss ir īsteno faktoru un Visuma būtības noraidījums. Mao Dzeduns, vēl būdams students Hunaņā, ir rakstījis: “Visos gadsimtos tautās norisinājušās lielas revolūcijas, kuru gaitā vienmēr notiek attīrīšanās no vecā, veidojot jauno, – tās visas ir būtiskas pārmaiņas, kas saistītas ar dzimšanu un nāvi, radīšanu un iznīcību. Arī Visuma iznīcināšana nevar būt galīga. Neapšaubāmi, šeit tiek iznīcināts, bet tur neizbēgami radīsies kas jauns. Mēs ļoti ceram, ka tas tiks iznīcināts, jo, iznīcinot veco Visumu, var radīt jaunu Visumu. Vai tad jaunais nav labāks par veco!”

Jūtas pret tuviniekiem ir cilvēka dabas neatņemama daļa. Normālas attiecības starp vīru un sievu, starp bērniem un vecākiem, draugu starpā veido cilvēku sabiedrību. Ar nepārtrauktu dažādu politisku kustību palīdzību ĶKP ir padarījusi cilvēkus par vilkiem, pat vēl nežēlīgākus par tīģeri un vilku. Tīģeris ir zvērs, bet pat tas neēd savus mazuļus. Taču ĶKP vadībā vecāki, bērni, vīri un sievas nodod viens otru, sarauj radniecīgās saites. Tas sastopams ik uz soļa.

XX gadsimta sešdesmitajos gados kādā pamatskolā skolotāja, mācot bērniem nepazīstamus hieroglifus, nejauši uzrakstīja vārdus “sociālisms” un “iziršana” vienu otram blakus. Bērni ziņoja par viņu, un pēc šī atga-

dījuma viņu katru dienu kritizēja un mocīja. Skolnieki sita viņai pa seju. Meita no viņas atteicās. Katru reizi, kad saasinājās šķiru cīņa, viņas meita politiskajās sanāksmēs tūlīt ziņoja par “savas mātes šķiru cīņas aktivitātēm”. Pēc šī atgadījuma skolotāja vairākus gadus nodarbojās tikai ar skolas un tās tualetu uzkopšanu.

Ļaudis, kas pieredzējuši Lielo kultūras revolūciju, nespēj aizmirst Džanu Džisjiņu, kura tika ieslodzīta cietumā par to, ka uzdrošinājās kritizēt Mao Dzedunu. Cietuma uzraugi vairākas reizes viņu izģērba, saslēdza tai rokas aiz muguras un iemeta vīriešu kamerās, atļaujot noziedzniekiem viņu grupveidā izvarot, kā rezultātā viņa pēdīgi zaudēja prātu. Cietuma uzraugi baidījās, ka pēc šādas izturēšanās viņa varētu atklāti protestēt, tādēļ piespieda Džanas galvu ķieģelim un bez narkozes pārgriezta viņai rīkli...

Arī pēdējos gados, vajājot Faluņgun, ķīniešu komunistiskā partija pielieto vecās metodes – sēj ienaidu, aģitē uz vardarbību.

Lai nostiprinātu savu varu, komunistiskā partija apspiež cilvēka dabas labestīgo pusi, bet attīsta, veicina un izmanto tā ļauno pusi. Partijas neskaitāmās politiskās kustības novedušas pie tā, ka bailēs no vardarbības apklusuši pat tie, kuriem ir sirdsapziņa. Lai pilnībā sagrautu sirdsapziņas normas, labā un ļaunā kritērijus, pēc kuriem cilvēce vadījusies tūkstošiem gadu, komunistiskā partija ir sistemātiski pārkāpusi Visuma vispārcilvēciskās morāles normas.

## 1.2. Ļaunums, kas pārsniedz “savstarpējās rašanās un savstarpējās iznīcības” kosmisko principu

Lao Dzi ir teicis: “Tie, kas staigā zem debesīm, spēj saskatīt daiļumu kā daiļumu tikai tāpēc, ka pastāv neglītāis; visiem zināms, ka labestīgs ir labestīgs tikai tādēļ, ka pastāv ļaunais; esamība un nebūtība rada viena otru; grūtības un vieglums papildina viens otru; garais un īsais kontrastē viens ar otru; augstais un zemais balstās viens uz otra; balss un skaņa harmonizē viena otru; priekšējais un aizmugurējais seko viens otram.”<sup>\*12</sup>

Vienkāršāk sakot, cilvēcē pastāv princips “savstarpēja rašanās un savstarpēja iznīcība”. Ne tikai cilvēce dalās labajos un ļaunajos ļaudīs, bet arī katrā cilvēkā vienlaicīgi mīt gan labais, gan ļaunais.

<sup>12</sup> Dao De dzjin, 2.nodaļa.

Dao Dži bija plaši pazīstams laupītājs senajā Ķīnā. Viņš mēdza sacīt savas bandas locekļiem: “Arī laupītājiem ir Dao.” Viņš skaidroja, ka laupītājam jābūt cēlsirdīgam, drosmīgam, taisnīgam, gudram un cilvēcīgam. Pat laupītāji nedrīkstēja darīt visu, kas viņiem ienāca prātā, arī viņiem bija jāievēro noteikumi.

Atskatoties uz ĶKP vēsturi, varētu sacīt, ka tā ir viltības un nodevības pilna, nav nekādu likumu, kas spētu to iegrožot. Piemēram, laupītāji īpašu vērību velta taisnīguma principam; pat vieta, kur viņi dala laupījumu, saucas “kopējā laupījuma taisnīgas sadales zāle”. Bet, kad komunistiskās partijas biedru vidū rodas krīzes situācija, viņi tūlīt steidz cits par citu ziņot, uzbrūk paklupušajiem, pat izdomā apmelojumus un nepatiesi apsūdz viens otru, nepamatoti aizvaino citus.

Kā piemēru minēsim atgadījumu ar ģenerāli Penu Dehuai\*<sup>13</sup>. Mao Dzeduns bija cēlies no zemniekiem. Protams, viņš ļoti zināja, ka no viena mu\*<sup>14</sup> (0,0667 ha) liela zemes gabala nevar ievākt 130 tūkstošus dzjiņ\*<sup>15</sup> (77 586 kg) lielu graudaugu ražu, tāpat viņš zināja, ka Pens Dehuai runāja patiesību. Viņš zināja arī to, ka Pens Dehuai nekad nav gribējis atņemt viņam varu, nemaz nerunājot par to, ka Pens vairākas reizes glābis viņa dzīvību, nežēlodams sevi, ar savu 20 tūkstošu vīru lielo karaspēku stājoties pretī Hu Dzunnān, kura armijā bija ap 200 tūkstoši vīru. Neskatoties uz to visu, pietika Penam tikai nedaudz pakritizēt Mao Dzedunu, lai Mao dusmās tūlīt iemestu papīrkuurvī dzejoli, kurā viņš slavē Penu: “Kurš uzdrīkstas sēsties zirgā ar zobenu pie sāniem? Tikai mans ģenerālis Pens!”, un ne mirkli nešauboties, nodotu Penu nāvei. Varētu sacīt, ka viņš samina kājām labdarību un taisnīgumu.

Komunistiskā partija nežēlīgi slepkavo cilvēkus, tā neatzīst labvēlīgu valdīšanu, bez žēlastības vajā pat savus biedrus, nicina biedriskas attiecības un personīgu uzticību un glēvulīgi pa labi un pa kreisi izdāļā valsts teritorijas. Komunistiskā partija īstenu ticību uzskata par ienaidnieku, tai pietrūkst gudrības. Tā aicina uz masu nemieriem, kas nav gudra valsts

<sup>13</sup> Pens Dehuai (1898.-1974.) – Ķīnas komunistiskais ģenerālis un politiskais līderis. Pens bija armijas virspavēlnieks Korejas karā, Valsts padomes vicepremjers, Politbiroja loceklis un aizsardzības ministrs no 1954. līdz 1959. gadam. Viņš tika atstādināts no amata pēc nesaskaņām ar Mao 1959. gada ĶKP Lušaņas Plēnumā, kad viņš iedrošinājās nepiekrīst Mao kreisajai pieejai.

<sup>14</sup> “mu” – ķīniešu laukuma mērvienība. 1 mu = 667 m2.

<sup>15</sup> “dzjiņ” – ķīniešu svara mērvienība. 1 dzjiņ = 596,816 gr.

pārvaldīšanas metode. Varētu teikt, ka komunistiskā partija pat neievēro viszemāko morāles normu, ka “arī laupītājiem ir Dao”. Tās ļaunums pārkāpj Visuma principu “savstarpēja rašanās un savstarpēja iznīcība”. Komunistiskā partija pilnībā nostājas pret dabu un cilvēcību, lai iznīcinātu labā un ļaunā kritērijus un sagrautu Visuma likumus. Tās nevaldāmā augstprātība sasniegusi savu galējo punktu, tā lemta bojāejai un pilnīgam sabrukumam.

## **2. Cīņa ar Zemi pārkāpj dabas likumus, tādēļ izraisās nepārtrauktas kataklizmas**

### **2.1. Šķiru cīņa skārusi pat dabu**

Dzjiņš Sjuņhua ir Šanhajas Vusunas 2. vidusskolas 1968. gada absolvents. Viņš bija vidusskolas hunveibinu (sarkangvardu) pārstāvju pastāvīgās komitejas biedrs Šanhajā. 1969. gada martā Dzjiņš Sjuņhua devās uz kādu ciematu Heilundzjanas provincē. 1969. gada 15. augustā no kalniem sāka plūst ūdens un pārplūda Šuanas upe, kas kļuva plaša kā jūra. Lai glābtu ražošanas brigādei divus elektrības līnijas stabus, Dzjiņš metās straumē un aizgāja bojā.

Citēsim dažus Dzjiņa pirmsnāves ierakstus dienasgrāmatā\*<sup>16</sup>:

“04.07.

Šobrīd laukos sāku izjust šķiru cīņas saasināšanos un niknumu. Es, kā priekšsēdētāja Mao hunveibins, esmu gatavs uz visu, ar Mao Dzeduna domām, kuras spēj uzveikt itin visu, aci pret aci cīnīšos ar reakcionārajiem spēkiem, pat labprāt ziedošu savu dzīvību. Lai nostiprinātu proletariāta diktatūru, cīnīšos! Cīnīšos! Cīnīšos!

19.07.

Šķiru ienaidnieku izaicinošā izturēšanās kolhozā vēl jūtama visai spēcīgi. Ar zināšanām apveltīta jaunatne ieradusies laukos tieši tādēļ, lai piedalītos šajās trijās lielajās revolūcijās, un, vispirmām kārtām, lai piedalītos šķiru cīņā. Mums jābalstās uz nabadzīgajiem zemniekiem, jāceļ tautas masas, jāapspiež aktīvā ienaidnieku pretošanās. Mums, jaunatnei ar zināšanām, vienmēr ar Mao Dzeduna domām, augstu pacelts jānes di-

---

<sup>16</sup> Tulkojums.



žais sarkanais karogs, mēs nedrīkstam aizmirst par šķiru cīņu, aizmirst par proletariāta diktatūru.”

Dzjiņs Sjuņhua bija ieradies laukos ar domām par cīņu ar Debesīm un Zemi, ar domām par cilvēces pārveidošanu. No ierakstiem viņa dienasgrāmatā redzams, ka galva tam bijusi pilna ar domām par “cīņu”. Viņš domas par “cīņu ar cilvēkiem” pārnesa uz cīņu ar Debesīm un Zemi, un pēdīgi zaudēja dzīvību. Dzjiņs Sjuņhua ir spilgts piemērs cīņas filozofijai un neapšaubāmi ir tās upuris.

Engelss ir teicis: “Brīvība ir neizbēgamības atzīšana.” Mao Dzeduns šajā sakarā piebilde: “Un pasaules pārveidošana.” Šī piebilde patiesībā skaidri parāda komunistiskās partijas attieksmi pret dabu, proti, pārveidot dabu. “Neizbēgamība” komunistu izpratnē atrodas ārpus viņu redzesloka un “kārtības” robežām, tās izcelsmi viņi nespēj izskaidrot. Tie uzskata, ka dabu un cilvēci būtu iespējams pakļaut, ja mobilizētu subjektīvo cilvēka apziņu, lai izzinātu objektīvos likumus. Komunistiskā partija, pārveidojot Krieviju un Ķīnu, šos divus “izmēģinājumu lauciņus”, ir novedusi tos pilnīgā haosā.

Kādā tautas dziesmā, kas bieži skanēja “Lielā izrāviena” laikā, skaidri redzama komunistiskās partijas augstprātība un muļķība: “Lai augstie kalni noliec virsotnes, lai upes ūdeņi atkāpjas”; “Debesīs nav Nefrīta imperatora, virs zemes nav Drakonu valdnieka. Es esmu Nefrīta imperators, es – Drakonu valdnieks, trim kalniem un piecām virsotnēm pavēlu griezt ceļu, jo es nāku.”\*<sup>17</sup>

Partija atnākusi! Izjaukusi pasaules harmoniju, izjaukusi dabas līdzsvaru.

## 2.2. Dabas izpostīšana liek ievākt pašas rīcības rūgtos augļus

Saskaņā ar ĶKP zemkopības politiku par svarīgāko tiek uzskatīta labība, tādēļ par lauksaimnieciskām platībām tika pārvērstas jo plašas

---

<sup>17</sup> Nefrīta imperators un Drakonu valdnieks – tēli ķīniešu mitoloģijā. Nefrīta imperators, pazīstams arī kā Nefrīta Valdnieks, bērni un vienkāršie ļaudis tautā to sauc par Debesu vectēvu. Nefrīta imperators ir Debesu valdnieks, viens no dižākajiem dieviem ķīniešu Dao panteonā. Drakonu valdnieks - četru jūru dievišķais valdnieks. Katrai jūrai atbilst konkrēts virziens, pār katru jūru valda konkrēts Drakonu valdnieks. Drakonu valdnieki dzīvo kristāla pilīs, kuras apsargā kareivji-garneles un ģenerāļi-krabji. Drakonu valdnieki ne tikai pārvalda ūdeņu pasauli, viņu pārziņā ir arī mākoņi un lietus. Runā, ka Austrumu jūras Drakonu valdniekam pieder visplašākā teritorija.

kalnu un stepju teritorijas, kuras nebija piemērotas lauksaimniecībai. Lai apsētu šīs platības ar graudaugiem, tika aizbērtas upes, ezeri un jūra. Kādas bija sekas tam visam? Ķīnas komunistiskā partija paziņoja, ka 1952. gada graudaugu raža pārsniegusi KMT valdīšanas laika graudaugu ražas. Tomēr ĶKP noklusēja faktu, ka tikai 1972. gadā graudaugu raža pārsniedza graudaugu ražu, kāda bija Cjin dinastijas imperatora Cjaņlun miera laika valdīšanas gados. Līdz pat šim brīdim graudaugu raža uz vienu cilvēku Ķīnā ir tālu atpalikusi no Cjin dinastijas normām un ir tikai viena trešdaļa no Sun dinastijas laikā iegūtās ražas, kad lauksaimniecība Ķīnā bija visaugstāk attīstīta.

Nesaprātīgas mežu izciršanas, jūras aizbēršanas un upju aizšķērsošanas rezultātā Ķīnas dabai nodarīti smagi ekoloģiski postījumi. Ķīnas ekoloģiskā vide atrodas uz iznīcības robežas. Haihe un Huanhe upes izzūst, Huaihe un Jandzi upju ūdeņi ir piesārņoti. Ir pārrauta dzīvības līnija, no kuras ir atkarīga ķīniešu nācijas izdzīvošana. Izzudušas stepes Gaņsu, Cjinhai, iekšējās Mongolijas, Sjiņdzjanas provincēs, kā rezultātā smilšu vētras ir sasniegušas centrālos līdzenumus.

PSRS speciālistu vadībā ĶKP XX gadsimta piecdesmitajos gados uz Huanhe upes uzcēla hidroelektrostaciju Saņmeņsja. Tās saražotais elektroenerģijas daudzums joprojām līdzinās tikai vidēji lielas upes saražotajam elektroenerģijas līmenim, neskatoties uz to, ka Huanhe ir otrā lielākā upe Ķīnā. Šī projekta rezultātā radušās dūņu un smilšu nogulsnes upes augštecē, kā arī paaugstinājusies upes gultne. Pat nelieli pali var radīt iedzīvotājiem abos upes krastos milzīgus zaudējumus. 2003. gadā Veihe upes plūdu laikā vislielākais ūdens pieplūdums bija 3700 kubikmetri sekundē. Līdzīgi plūdi atgadās reizi trīs-piecos gados, taču šie radīja traģiskākās sekas pēdējo piecdesmit gadu laikā.

Henaņas provinces Džumaņdianā tika uzbūvētas vairākas lielas ūdenskrātuves. 1975. gadā dambji tika pārrauti, divu stundu laikā gāja bojā 60 tūkstoši cilvēku. Kopējais bojā gājušo skaits pārsniedza 200 tūkstošus.

Jāatzīmē, ka ĶKP neprātīgie dabas iekarojumi turpinās. Lielā dambja celtniecība Jandzi upē, upju gultnes pārveidošana tā, lai straume plūstu no dienvidiem uz ziemeļiem – šādām dabas pārvērtībām nepieciešamas tūkstošiem miljardu lielas naudas summas. Nemaz jau nerunājot par mazajiem un vidējiem projektiem “cīņai ar zemi”. Visbriesmīgākais bija aicinājums izveidot pāreju Tibetas kalnienē ar atombumbas eksplozijas

palīdzību, lai pārveidotu rietumu Ķīnas dabisko vidi. Šāda necieņas pilna un nesaprātīga izturēšanās pārsteigusi visu pasauli, neko tādu neviens nebija gaidījis.

“Pārmaiņu grāmatas” trigrammās (Bagua) mūsu senči uzskatīja debesjumu par “Cjaņ” – “radītāju” un godāja to par “debesu Dao”, uzskatīja zemi par “Kuņ” – “saņēmēju” un ar cieņu godāja to par “Kuņ tikumu”.

“Pārmaiņu grāmatā” (Džou ji) ir teikts: “Zemei piemīt Kuņ daba, tā ir plaša un atsaucīga. Vadoties pēc šīs Zemes dabas, cēlsirdīgi valdnieki vada un kārtoti visas lietas, dāsni liekot lietā tikumu.”

Konfūcijs komentāros par “Pārmaiņu grāmatu” sacījis: “Kuņ ir pati pilnība, tā dod dzīvību visam.”

Tālāk Konfūcijs skaidro Kuņ būtību: “Zemei piemīt vislielākais maigums, tomēr darbībā tā ir stingra. Tai piemīt vislielākais miers, tomēr pēc dabas tā ir taisnīga. Tā seko augstākai varai, tomēr arvien saglabā savu dabisko būtību, un tā spēj pastāvēt. Tā ietver sevī visu, un ir nepārspējama savās pārvērtībās. Tāds ir Kuņ ceļš – cik viegli tas ejams, atkarīgs no tā, kā sekosi debesu gribai un laika ritumam.”

Ir skaidrs, ka tikai pateicoties mātes Zemes tikumam, kas, sekojot debesīm, ir maiga, mierīga un izturīga, viss uz zemes var ziedēt un zelt. “Pārmaiņu grāmata” māca mums pareizi izturēties pret Debesu Dao un Zemes tikumu – sekot Debesīm, ievērot Zemes likumus un cienīt Dabu.

ĶKP cīnās ar Debesīm un Zemi, nolaupa Zemei visu, ko vēlas, patvaļīgi dara tai pāri, rīkojas pretēji Debesu un Zemes gribai. Galu galā tā neizbēgami saņems Debesu, Zemes un Dabas likumu sodu.

### **3. Cīņa ar Debesīm, īstenas pārliecības vajāšana un ticības Dievam noliegšana**

#### **3.1. Kā kāda ierobežota dzīvība var kaut ko zināt par bezgalīgo laiku-izplatījumu?**

Einšteina dēls Eduards reiz uzdeva tēvam jautājumu: “Tēt, kādēļ tu esi tik slavens?”, uz ko Einšteins atbildēja: “Vai redzi uz lielās bumbas šo aklo vaboli? Tā nezina, ka rāpo pa loku, bet Einšteins to zina.” Šiem vārdiem ir dziļa jēga. Ķīnieši mēdz sacīt: “Tu nezini Lu kalnu patieso seju, jo atrodi tajos.” Ja vēlies izzināt kādu sistēmu, tad nepieciešams iziet

ārpus tās un pavērot to no malas. Tādējādi, vērojot bezgalīgo Visuma laiku-izplatījumu ar ierobežotiem uzskatiem, cilvēks nekad nespēs ieraudzīt tā kopainu, un Visums cilvēcei mūžam paliks neatminama mīkla.

Metafizika vai garīgums ir šķērslis, kuru zinātne nespēj pārvarēt un kura gluži dabiski tiek iekļauta “ticības” sfērā.

Ticība ir cilvēka garīgā tiekšanās, kas balstīta uz dzīvības, laika-izplatījuma un Visuma izpratni un paša gūto pieredzi, un tā nav sfēra, kuru var vadīt kāda politiska partija. “Tad atdodiet ķeizaram, kas ķeizaram pieder, un Dievam, kas Dievam pieder!”\*<sup>18</sup> Tomēr komunistiskā partija, paslēpusies aiz sava aprobežotā un smieklīgā priekšstata par Visumu un dzīvību, visu, kas pārsniedz tās teoriju, sauc par “mānticību”, turklāt vēl “skalo smadzenes” dievticīgajiem, cenšoties tos pārveidot, tik neganti un ilgstoši tos “kritizē”, līdz ir tos fiziski iznīcinājuši.

Īstiem zinātniekiem priekšstati par Visumu ir daudz plašāki. Apzinoties savu zināšanu ierobežotību, viņi neuzdrošinās noliegt bezgalīgo “nezināmo”. 1678. gadā Ņūtons publicēja savu diženo darbu “Matemātikas principi”\*<sup>19</sup>. Savā darbā viņš sīki iztirzājis mehānikas pamatprincipus, izskaidrojis paisumu un bēgumu, planētu kustību un piedāvājis Saules sistēmas kustības teoriju. Ņūtons, kurš guvis pasaules atzinību, vairākkārt ir uzsvēris, ka viņa grāmatā tikai izklāstīti fakti, ka viņš kategoriski neuzdrīkstas spriest par nepārspētā Dieva radītā Visuma patieso nozīmi. Kad grāmata “Matemātikas principi” tika izdota otro reizi, Ņūtons ievadā bija izklāstījis savus uzskatus par ticību: “Visas šīs ideālās, milzīgās sistēmas, ieskaitot Sauli, planētas, komētas, spējušas radīt tikai Dieva rokas, Dieva, kas spēj visu... Kā aklais, kuram nav nekādas sajēgas par krāsām, mums vispār nav zināms, kādā veidā Dievs izprot visas lietas.”

Pagaidām nespriedīsim par to, vai pastāv Debesu valstības, kuras pārsniedz laika-izplatījuma jēdzienu, vai tie, kuri nodarbojas ar sevis pilnveidošanu, spēs atgriezties pie dzīvības pirmsākuma un īstenās būtības. Cilvēki, kuri tic ortodoksālām reliģijām, ir pārliecināti, ka par labiem darbiem tiks atdarīts ar labu, bet par ļaundarību pienāksies sods. Īstena ticība spēj noturēt cilvēces ētiskās un morāles normas noteiktā līmenī. Gan Aristotelis, gan Einšteins ticēja, ka Visumā pastāv noteikti vispārēji likumi. Cilvēki nemitīgi, pielietojot visdažādākos līdzekļus, cenšas pie-

<sup>18</sup> Bībele, Mateja Evaņģēlijs, 22:21.

<sup>19</sup> “Naturālās filozofijas matemātiskie principi” vai “Matemātikas principi”.

klūt Visuma patiesībai. Tādā gadījumā, vai nav tiesa, ka papildus zinātniskiem pētījumiem arī reliģija, ticība un sevi pilnveidošana ir paņēmieni un veidi, ar kuru palīdzību iespējams izzināt patiesību?

### 3.2. ĶKP iznīcina cilvēces īsteno ticību

Vēstures gaitā visas pasaules tautas ir ticējušas Dievam. Tieši pateicoties ticībai Dievam un tam, ka par labiem darbiem tiks atmaksāts ar labu, bet par ļaundarību pienāksies sods, cilvēki savā sirdī spēj savaldīties, ir spējīgi pieturēties pie sabiedriskās ētikas normām. No seniem laikiem līdz pat šodienai, gan Ķīnā, gan ārpus tās ortodoksālajās reliģijās rietumos un konfūcisma, budisma un daoisma skolās austrumos ļaudis tika brīdināti: “Ticiet Dievam, cieniet Debesis, dariet labu, protiet novērtēt jums sniegto laimi, pateicieties par labdarību un atlīdziniet par to, tad būsiet patiesi laimīgi.”

Komunisma pamatdoma ir ateisms – pārliecība, ka nav ne Dieva, ne Budas, ne Dao, ka nav ne iepriekšējās, ne nākamās dzīves un ka nepastāv atmaksa. Tādēļ dažādās valstīs komunistiskās partijas aicina nabadzīgos, deklasētos proletāriešus\*<sup>20</sup> neticēt Dievam, māca, ka viņiem nenāksies atbildēt par saviem darbiem, ka nav jāievēro likumi un nav jāuzvedas kā pieklājas, gluži otrādi, jāizmanto iespēja, lai ar viltu un vardarbību tiktu pie bagātības.

Senajā Ķīnā imperatori tika turēti godā, tomēr viņi nostādīja sevi zemāk par debesīm, saucot sevi par debesu dēliem. “Debesu gribas” vadīti un ierobežoti, viņi laiku pa laikam izdeva imperatora pavēli, kurā paši apsūdzēja sevi un sūdzēja grēkus Debesīm. Komunistiskā partija pati sevi uzskata par Debesu gribas pārstāvi. Sakot, ka nav ne likumu, ne Debesu, ka nav ne vismazāko ierobežojumu, tā radījusi zemes virsū vienu elli pēc otras.

Komunistiskās partijas radītājs Marks uzskatīja, ka reliģija ir garīgs opijs, kas apreibina tautu. Viņš baidījās, ka cilvēki, kas tic Dievam un

---

<sup>20</sup> Lumpenproletariāts (deklasētais, huligāniskais proletariāts) aptuveni tiek tulkots kā “skrandu proletariāts”. Šis jēdziens identificē izstumto šķiru, nelegālos elementus, kuri veido industriālo centru iedzīvotāju izmirstošo grupu. Šajā grupā ietilpst ubagi, prostitūtas, gangsteri, reketieri, krāpnieki, sīkie noziedznieki, kļaidoņi, hroniski bezdarbnieki vai darba nespējīgi cilvēki, kurus izmetusi rūpniecība, kā arī visu veidu deklasētie, degradētie vai deģenerētie elementi. Šo jēdzienu ieviesa Marks savā darbā “Šķiru cīņa Francijā”, 1848.-1850.

Apgaismotajiem, neticēs viņa komunismam. Engelsa “Dialektiskā materiālisma” pirmajā nodaļā tika kritizēti Mendeļejeva un viņa grupas pētījumi “misticisma” jomā.

Engelss paziņoja, ka visam, kas bijis viduslaikos un pirms tam, ir jāatgriežas sevī cilvēces racionalitātes tiesas priekšā. To sakot, viņš uzskatīja sevi un Marksu par šīs tiesas soģiem. Lūk, kā Marksa draugs anarhists Bakuņins par viņu izteicies: “Acīmredzot viņš uzskata sevi par cilvēku Dievu, nespēj samierināties, ka izņemot viņu, cilvēkiem ir citi Dievi. Marksam svarīgi, lai cilvēki viņu pielūgtu, kā pielūdz svētos, lai padarītu viņu par pielūgsmes elku, citādi viņš sāk tos šaustīt, kritizēt un idejiski vajāt.”

Tradicionālā, ortodoksālā ticība kļuva par dabīgu šķērsli komunistiskās partijas augstprātībai.

Varētu sacīt, ka ĶKP, vajājot reliģijas, ir nonākusi līdz neprātam. Kultūras revolūcijas laikā tika sagrauti neskaitāmi dievnami, mūkus vadāja pa ielām kā noziedzniekus. Tibetā tika sagrauti 90% dievnamu, arī pašreiz Ķīnas cietumos ieslodzījumā smok desmitiem tūkstošu māju baznīcu kristiešu. Šanhajas katoļu garīdznieku Gunu Piņmei ĶKP turēja ieslodzījumā 30 gadus, XX gadsimta astoņdesmito gadu beigās viņš emigrēja uz ASV. Kad viņam bija jau vairāk nekā 90 gadi, pirms nāves viņš izteica vēlēšanos: “Kad komunistiskās partijas valdīšana Ķīnā būs beigusies, lūdzu nogādāt manas mirstīgās atliekas Ķīnā, Šanhajā.” Vairāk nekā 30 gadus ilgā ieslodzījuma laikā vieninieka kamerā, kurā nežēlīgā valdība viņu turēja ticības dēļ, komunistiskā partija neskaitāmas reizes centās piespiest Gunu atteikties no savas ticības un atzīt ĶKP “Trīs-pašu patriotiskās komitejas”<sup>\*21</sup> valdīšanu, lai atgūtu brīvību.

Pēdējo gadu laikā ĶKP represē Faluņgun praktizētājus, kuri tic Īstenībai, Labestībai, Pacietībai. Tas ir turpinājums “cīņai ar Debesīm”, tās ir arī neizbēgamas sekas, pie kurām novedusi komunistiskās partijas pērkamā un nodevīgā daba.

---

<sup>21</sup> “Trīs-pašu patriotiskā komiteja” (TPPK) vai “Trīs-pašu patriotiskā baznīca” – ĶKP izveidota organizācija. “Trīs-pašu” nozīmē “pašvaldība, pašnoteikšanās un pašsludināšana”. Komiteja pieprasīja, lai Ķīnas kristieši saraustu saites ar kristiešiem ārpus Ķīnas. TPPK vada visas oficiālās baznīcas Ķīnā. Dievnami, kuri atteicās izpildīt TPPK prasības, tika slēgti. Neatkarīgo mājas baznīcu līderi un sekotāji tika vajāti un ieslodzīti cietumos.

Komunisti, kas ir ateisma piekritēji, cenšas kontrolēt un valdīt pār to ļaužu prātiem, kuri tic Dievam. “Cīņa ar Debesīm sagādā nebeidzamu prieku” – tas ir vairāk nekā smieklīgi. Šī apgalvojuma nejēdzība nav vārdos izsakāma; apzīmējot to vien ar tādiem vārdiem kā “augstprātība” vai “lepnība”, nozīmētu nepateikt neko.

## Noslēgums

Komunisms cietis sakāvi visā pasaulē. Pēdējā, pasaulē vislielākā komunistiskā režīma bijušais vadītājs Dzjans Dzemiņš 2001. gada martā intervijā “The Washington Post” žurnālistam paziņoja: “Jaunībā es ļoti ticēju, ka drīz iestāsies komunisms, tagad es vairs tā nedomāju.”\*<sup>22</sup> Šobrīd ļoti maz ir tādu, kuri patiešām tic komunismam.

Komunisma kustības sakāve ir neizbēgama, jo tā pārkāpj Visuma likumus, rīkojas pretēji Debesu gribai. Tas ir spēks, kas nostājies pret Visumu, tas neizbēgami saņems Debesu un Apgaismoto sodu.

Lai gan ĶKP arvien no jauna maina maskas, arvien no jauna, pieķērusies glābējsalmiņam, izkļūst no briesmām, tomēr gala rezultāts, kāds to sagaida, zināms visai pasaulei. Nometot savas valdzinošās maskas, ĶKP atklāj savu patieso dabu – skopumu, nežēlību, bezkaunību, huligānismu un opozicionāro nostāju pret Visumu. Tomēr tā joprojām kontrolē ļaužu prātus, sagroza cilvēces ētiku, tādējādi pazudino cilvēku morāli, mieru un progresu.

Plašais Visums nes sevī neapstrīdamu Debesu gribu, kuru varētu saukt arī par “Dieva gribu, Dabas likumiem vai Dabas spēkiem”, uzveikt to nav iespējams. Cilvēcei var būt nākotne tikai tad, ja tā ciena Debesu gribu, seko Dabas likumiem, ievēro Visuma likumus un mīl visas dzīvās būtnes zemes virsū.

---

<sup>22</sup> Džons Pomfrets (John Pomfret). “Jiang has caution for U.S. – China’s leader says Taiwan arms deal would spur buildup.” (“Dzjans brīdina ASV – Ķīnas līderis saka, ka Taivānas ieroču darījums veicinātu bruņošanās pastiprināšanos”) Washington Post, 2001.g. 24.marts.

